

Over mijn moeder en haar schilderen

Wat is schilderen? Hoe kan je schrijven over schilderen?

Kijken en zien deed je altijd al. Maar echt kijken, echt zien komt met de jaren. Voor sommigen komt er een moment dat kijken en zien vraagt om iets anders. Er ontstaat onrust door dat kijken, kijken alleen is niet genoeg. Tegelijkertijd kun je niet genoeg kijken. Wil je dat beeld inprenten, inbranden.

“Wat is het wat ik zie. Wat is het dat me zo raakt dat ik er onrustig van word. Ik zie het land, heuvels, akkers, bosranden, landschappen, de luchten in Spanje, Polen, Frankrijk, en dicht bij huis. Ik zie een dorp, huizen, een kerk, een muur. Ik zie vogels, als ik naar buiten kijk over de Vecht.”

De wens wordt geboren. De wens dat beeld om te zetten. Om te zetten in iets van je zelf. Om er iets van jezelf aan toe te voegen. Om het beeld over te brengen. Ook voor anderen om te zien. Dat beeld dat je zo raakt, boeit, ontroert.

En dan. Begin je te tekenen. De schets is de basis voor je gaat schilderen. En begint het wonder. Je mengt de kleuren. Die zijn diep en doorleefd. De ontmoeting van verf, water en papier. Licht en schaduw komen tot leven. Verbluffende nuances ontstaan. Zo raak.

En je kijkt en je kijkt. Het is werken met je hand en je hoofd Maar bovenal met je hart en je gevoel.

Een proces dat je niet volledig in de hand hebt. Om “het” te kunnen pakken, moet je veel loslaten. Los durven laten. Een andere dimensie dient zich aan. Die zich die kans niet laat ontglippen.

Wat je ziet als het klaar is. Een beeld heb je blootgelegd. Jezelf eveneens.

Hoe kun je dit beschrijven? Door te kijken. En te kijken. Stil te zijn. Door het beeld te laten spreken.

Ceciel Sillevius, november 2009